

האגודה לזכויות האזרח בישראל

העותרת:

ע"י ב"כ עו"ד דן יקיר ו/או אבנר פינצ'וק ו/או עודד פלר ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רחוב נחלת בנימין 75, תל-אביב 65154
טל': 03-5608185; פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

1. ראש עיריית חיפה, ד"ר עינת קליש רותם

המשיבות:

באמצעות השירות המשפטי, עיריית חיפה
רח' ביאליק 3, חיפה 3311210
טל': 04-8357077; פקס: 04-8357014

2. מוזיאוני חיפה בע"מ

באמצעות ב"כ עוה"ד אמיר שאשא ו/או ליאור צמח ו/או אילנה
פרידמן-שאשא ו/או יעל עזרא ו/או קרן לזרי-אברמטו
מרח' פקדון 1, ת"ד 502, חיפה 31000
טל': 04-8530540; פקס: 04-8530555

בקשה מטעם העותרת להגשת מסמך ובקשה להגיב

1. בית המשפט הנכבד מתבקש לאפשר לעותרת להגיש מסמך נוסף:
מכתבו מיום 15.2.1970 של יגאל אלון, עת היה שר החינוך והתרבות, לד"ר חיים בסוק, שהיה באותה
העת סגן ראש עיריית תל-אביב-יפו מטעם המפד"ל, במענה לדרישתו של האחרון שתקציבו של
התיאטרון הקאמרי יקוצץ בשל העלאת "מלכת אמבטיה" של חנוך לוין.
המכתב מצ"ב כנספח ע/11.
2. כן יתבקש בית המשפט הנכבד ליתן החלטה בבקשת העותרת מיום 4.2.2019 להגשת מסמכים נוספים
ולקבלה. טרם ניתנה החלטה בבקשות מיום 4.2.2019 לחייב את המשיבות למסור פרטים נוספים, ועל
אף שיש להן חשיבות לצורך בחינת אופן התנהלותן של המשיבות במקרה זה, העותרת מוותרת עליהן.
3. לסיום יתבקש בית המשפט הנכבד להתיר לעותרת להגיב בקצרה על הודעת המשיבה 1 עד ליום
11.2.2019.

7 בפברואר 2019

דן יקיר, עו"ד

ב"כ העותרת

ירושלים, ט' באדר תש"ל
15 בפברואר 1970

מר בסוק הנכבד,

אני מאשר בחודה את קבלת מכתבך מיום 3.2.70.
קראתיו בעיון. השאלות שאתה מעורר הן עקרוניות וחורגות מן המקרה הספציפי ששמו
"הלכת האמבטיה".

אני מסכים אתך, כי פורנוגרפיה ופסולה נרידא אינן חדלות להיות מה שהן
גם כאשר מעטפים אותן באיצטלא של אמנות ותרבות. השאלה היא: מי יקבע מהו
פסולה? הממשלה? העיריות? הסוכנות היהודית?

אני גם מסכים עמך, כי היאטרון הזוכה בתמיכה ציבורית חייב להיות ראוי לכך
אך אני מתנגד לשימוש בשוט התקציבי להכחשה צנזורלית, החורגת מזו שאושרה בתוק
והמופעלה, הלכה למעשה, ע"י משרד הפנים.

הדימוקרטיה, כשיטת מימשל, נוטלה על עצמה - מדעת - סיכונים רבים.
החופש הרפרטוארי הוא אחד מהם. היאורטיה, אני מתאר לעצמי מצב, שבו גוף
אמנותי - הנחמך ע"י הממשלה - יהפך למכשיר הלוחם במדיניותה בשאלה זו
או אחרת. במקרה כזה הממשלה - וכמוה כל גוף ציבורי ויחיד - רשאית
בהחלט להוסיף ולעמוד על דעתה ולהלחם עליה, אך הלילה לה להפעיל את השוט
התקציבי לסבירת הפיות או להכחבת הטעם, גם כאשר אין זה לטעמה.
לצערי, איני רואה דרך אחרת לגבור על הולשתה זו של הדימוקרטיה, חולשה שהיא
גם מקור כוחה.

כברכה

יגאל אלון